

Pleca un tren

Necorupb

Ploua tăcut în seara noastră,
iar trenul ce pleca din gară
era cu chipu-ți la fereastră
și zâmbetul rămas afară.
Pleca încet, dar nu știu unde,
lăsând în urmă mica gară,
eu îl priveam mâhnit de-afară
prin stropii ploii tremurânde.
Rămas acolo-n prag de seară,
mergeam confuz, în urma ta,
văzând că trenul ce pleca
purta o mască mortuară.

Dar unde pleci?-te-am întrebat,
cu glas pierdut, în ploaia rece,
când trenul aștepta să plece
cu chipul tău, în păr buclat...
Nu mi-ai răspuns, dar ai zâmbit,
privind peronul cenușiu,
unde plângeam încă mâhnit
plecarea ta c-un tren pustiu.
Plângeam încet cu fulgi de nea
care-mi cădeau în suflet doar,
iar tu, din trenul selenar,
priveai adânc uimirea mea.

Dar ai plecat, într-un târziu,
iar chipul tău, rămas o pată,
mă răscolea fără să știu
de-o să mai vii-napoi vreodată.